

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 346/2013- 11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 9/2011 z 10. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2013 doručená sťažnosť S. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 9/2011 z 10. januára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 T 4/2004 z 9. októbra 2008 spolu s ďalšími osobami uznaný za vinného z trestného činu podľa § 235a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a pre výkon trestu bol zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ prostredníctvom zvoleného zástupcu odvolanie proti výroku o vine aj o treste. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 2/2009 z neznámeho dátumu (dátum uvedený v sťažnosti je nesprávny, pozn.) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 T 4/2004 zo 14. januára 2011 bol sťažovateľ odsúdený podľa § 235a Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona bol pre výkon trestu zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny. Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 4 To 9/2011 z 10. januára 2012 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil vo výrokoch o trestoch u spoluobžalovaných sťažovateľa, ale nie u neho. Sťažovateľ preto namieta, že najvyšší súd nerozhodol o podanom odvolaní vecne správne a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 To 9/2011, porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 To 9/2011 zo dňa 10. 01. 2012 sa zrušuje a vec vracia tomuto súdu, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 322,70 Eur na účet jeho právneho zástupcu č... U. a. s. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený, a tiež návrh, ktorý podala zjavne neoprávnená osoba.

6. Čo sa týka oprávnenej osoby na podanie sťažnosti, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba, ak ide o ochranu jej základných práv. Namietat' porušenie práv inej osoby môže iba zákonný zástupca takej osoby. Zákonný

zástupca v takom prípade môže namietat' porušenie práv, kým zákonné zastúpenie trvá, ak to nie je v rozpore s účelom zastúpenia.

7. Ústavný súd zo splnomocnenia pripojeného k sťažnosti zistil, že splnomocnenie pre advokáta JUDr. J. Š. udelila za svojho syna S. K., nar..., jeho matka E. M., nar... S. K. je osobou plnoletou a oprávnený iba sám vo svojom mene iniciovať konanie pred ústavným súdom pre porušenie svojich práv a základných slobôd.

8. Ústavný súd preto konštatoval, že sťažnosť ústavnému súdu podala osoba, ktorá je zjavne neoprávnenou osobou na jej podanie. Zároveň poznamenáva, že splnomocnenie v predloženej podobe nespĺňa ani náležitosti predpísané § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, na základe čoho ústavný súd sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V nadväznosti na toto rozhodnutie bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013